

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΓΓΕΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΒΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φυλλίου

5 λεπτά 5

ΕΙΣΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 1 Μαΐου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΔΡΙΘ. 34

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Αγκαλιάζω με λαχτήρα τή Ζωή και σου-
φάω λείψανα τούς χιμούς της κι' αναπνέω
πρώματά της τή μεθυστικά και λούζομαι
στα πλούσια χρώματά της τάνομάτιστα.

"Εξω αναθρύει ή Ζωή σέ γά, σ' ούρανό,
σέ κύμα.

Κι' αγκαλιάζω με λαχτήρα τή Ζωή... Συ-
πνοῦνε δὲ οἱ κοιμισμένοι πόθοι μου κι' ανα-
πνέουνται ἔλα νά πεπαιμένα ὄνειρά μου και
μερόνουνε ἄλλες οἱ ἀσπύλωτες ἐλπίδες μου.

Και τή νύχτ' αὐτή, τή γεμίτη θύματα
καί τή σπυριμένη μάγια, Σέ βλέπω.

Και γιορτάζω μαζί Σου τήν Πρωτομαγιά.

*

Μαζί Σου.

Πάντο μαζί Σου.

Σέ μάνοιγεις τήν ἀνθοστολισμένη χρυσό-
πορτα τής Ζωής.

Τί κι' ἄν εἶσαι μακρού μου, τοῦ Καθιμοῦ
βασιλίσσου και μίγισσα τοῦ 'Ονειροῦ;

Τί κι' ἄν ή μνήμη Σου κοιμάται τήν στιγ-
μή αὐτή γιά μένα;

Τί κι' ἄν ή φεγγόβουλη ματιά Σου δέν θω-
πεῖται πειά, σάν πρώτα, ἀπιά τήν ἀφώνη
λατρεία μου;

Σέ βλέπω πάντα, γιαι' εἶσαι γιά μένα,
ὦ Καλή, τὸ σύμβολο τής Ζωής, τής 'Αγάπης,
τής Αἰωνιότητος.

*

Σέ βλέπω πάντα. Και περισσότερο ἀπόψε,
ἀπό κάθε ἄλλη φορά.

Τά ρόδα ποῦ ἀνοίγονται, ή ματιά σου, ἀ-
νοίγει. Και τή πουλιά ποῦ κελαῖδουνε, ἀπό
Σένα πνέουν τή λαλιά και τίστέρου ποῦ
λάμπουν, ἀπό Σένα δανειζονται τὸ φῶς και
τά φύλλα ποῦ ἀργουσαλεύουνε, ἀπό τήν μυρω-
μένη ἀνιπνοή Σου παίρνουν τήν κίνηση και
τά χρώματα ποῦ σκορπιῶνται ἀπό τούς κί-
πους κι' ἀπό τούς κήπους κι' ἀπὸ τήν κρογι-
λιά κι' ἀπὸ τή βουνά, δικά Σου στολίδια εἶνε,
τής ἀνέρης ψυχής Σου στολίδια πολύχρωμα.

⇒

Εἶνε ἡμορφή ή Ζωή. Και ή Ζωή μέσ' στα
μάτια Σου καθρεφτίζεται. Και τή Ζωή με τή
μάτια Σου τή βλέπω.

Τί κι' ἄν τή μάτια Σου δέν με κοιτάζουν
πειά; Τί κι' ἄν τή σφάλισες ἐπίμονα γιά
μένα; Τί κι' ἄν γι' ἄλλων γλυκανοίγουν; Τί
κι' ἄν σ' ἄλλον τήν ἀγκαλιά σιγοκλείνουν;

Δικά μου τή μάτια Σου εἶνε. Και τάχω
πάντα μπροστά μου και μ' αὐτά βλέπω τήν

Ζωή και μ' αὐτά ἀντικρίζω ἀφοβα τήν φθορά
και τὸ θάνατο

Δικά μου τή μάτια Σου εἶνε. Και ή φωνή
Σου δική μου. Δικός μου και τής καστανής
Σου κόμης ὁ φωτοστέφανος.

*

Δικά μου ἔλα. Εἶμαι ὁ Σουλάνος τούς
κι' εἶμαι ὁ σκλάβος τούς.

"ἔλα, κυρά μου—ἔλα, σκλάβά μου!..

"Οχι πολλά. Μι' ἀχτίνα τής μνήμης Σου,
μοναχά μι' ἀχτίνα και γιά λίγο—γιά τή
νύχτ' αὐτή τή ξελογιάστρα και τή ὄνειρο-
λουσιμένη—σοῦ ζητώ.

Και γι' ἀντάλλαγμα σοῦ δίνω... Τί νά
σοῦ δώσω, ποῦ τούς θησαυρούς ἔλους τής
Ζωής ποῦ κλείω στό στενὸ μέσα στήθος μου,
τούς ἔχω σκορπισμένα ἀπό καιρὸ στό πόδια σου,
ὦ ἀθάνατη και ὦ παντοδύναμη 'Αγάπη;

ΒΙΘΝ ΕΙΣΥΛΛΙΔΙΗΣ

ΑΡΧΑΙΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Στεφάνια με τή δίκρυν τοῦ "Ερωτα βρεγμένα,
μείναιτε κεί στήν πόρτα τής ἀπ' ἔξω κρεμασμένα.
Τά φύλλα μή σκλέψετε, και μοναχά 'σάν 'δῆτε
τήν ἔμπονη ἀγάπη μου νά βγῆ ἀπ' τή φωλή τής,
στήν ἔμμορφή τής κεφαλῆ. στεφάνια, τινχθῆτε
με τῶν ματιῶν μου τή δροσιά νά λούση τή μαλλιά τής

Γ. ΑΡΟΣΙΝΗΣ

— ΕΝΑ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

ΑΠΟ τή πολιτική ξηρασία, ἀπό τή Σαχάρα τοῦ
ρουσφετισμοῦ, σέ μιὰ ὄσπυ δροσερή—στήν Δη-
μαρχία μας. Πρωτομαγιά εἶνε τήμερα. Γιουρτή τῶν
λουλουδιῶν. Τῆς Ζωής γιορτή. Μακρυνά λοιπόν ἀπό
τή σαπίλα. "Ἐστω και γιά μιὰ μέρα, ἔστω και
γιά λίγες στιγμές.

"Ἀνθρωπο ζητοῦμε γιά τήν διοίκηση τής χώ-
ρας, κι' ἄνθρωπο δέν βρίσκουμε. "Ἀνθρωπο ἐζη-
τούσαμε και γιά τήν διοίκηση τοῦ Δήμου μας—τοῦ
ὁποίου τή χάλια δέν ἦτανε λιγότερα ἀπὸ τή γενικά
χάλια μας—και τὸν ἄνθρωπο τὸν εὐρήκαμε.

Γιατί λοιπόν νά μή ἐλπίζουμε, ὅτι καθὼς εὐ-
ρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος γιά τὸ πειὸ ξεχαρβαλωμένο
Δῆμο τοῦ Κράτους, δέν θά βρεθῆ κι' ἕνας ἄνθρω-

πος, ἀργά ή γρήγορα, νά μᾶς σώσει ἀπὸ τὸ γενικό
ξεχαρβάλωμα;

Αὐτός εἶνε ὁ λόγος γιά τὸν ἴπολον ὁ Δῆμος;
μας στις ἡμέρες τοῦ κ. Μερκούρη μεταμορφώθηκε
εἰς ὄσπυ, ἄνάμεσα στήν πλατεία και ἀμμόδη ἔ-
ρημο, κι' αὐτός εἶνε ὁ λόγος γιά τὸν ὁποῖον ἡμ-
πορεῖ νά ἰδῆ κανείς μέσα στήν σημερινή κατάσταση
τήν ἀνθυρά—γιά νά μιλήσουμε τήν γλώσσα τῆς
ἡμέρας—τοῦ Δήμου μας. τήν μέλλουσαν κατάστα-
σι τής χώρας μας, ἂν ἐννοεῖται, εὐρεθῆ ἄνθρωπος
με τήν θέλησι, με τήν δύναμη, και με τήν εὐγενῆ
φιλοδοξία τοῦ Δημάρχου μας, νά τήν διοικήσῃ.

— 3 —

ΕΜΕΙΣ δέν θά τὸ δείξουμε 'δὼ τί ἔκαμε και τί
δέν κατόρθωσε ἀκόμη νά ἀμῆ, πῶς παρέλαβε
τὸν Δῆμο και πῶς τὸν παραδίδει με τήν λῆξι
τῆς τετραετίας στοῦς ἐκλογεῖς του. Αὐτὰ θά τὰ
'πῆ ὁ ἴδιος μεθαύριο. 'Ο ἴδιος θά τοῦ τὰ 'πῆ στρογ-
γυλί και ἔαστερα. 'Εκλεκτός τοῦ Λαοῦ κι' ἐκλεκτὰ
στὸν Λαόν θά 'μιλήσῃ.

Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιό του, τὸ ὁποῖον και μᾶς
ἐμπιστεύθηκε:

— Πλὴν τῆς τυπικῆς λογοδοσίας μου, μᾶς
εἶπε, ποῦ βγάζω κάθε χρόνο, θά βγάλω κι' ἕνα φυλ-
λάδιο στήν γλώσσα τοῦ Λαοῦ, στήν ζωντανή, στήν
εἰλικρινῆ γλώσσα. Θέλω νά μιλήσω ἀπ' εὐθείας
με τούς ἐκλογεῖς μου, δίχως νάχω ἀνάγκη ἀπὸ με-
σίτες νά τοῦς τὰ ἐξηγήσουν και συνεπῶς νά τοῦς τὰ
παρामορφώσουν, ὅπως τοῦς συμφέρει, τὰ λόγια μου. Ἡ
τοῦς 'πῶ τί ἔκαμα, και θά τοῦς τὸ 'πῶ με τήν
γλώσσα ποῦ νά τήν νοιώθῃ κι' ὁ τελευταῖος ἀκόμη
ἄνθρωπος ποῦ μόλις μπορεῖ νά συλλαβίξῃ. Δέν θέλω
ψεύτικα πράγματα. Στήν δουλειά μου ἔχω πάν-
τοτε ὀδηγὸ τήν εἰλικρίνεια, και τήν εἰλικρίνεια
θάχω και τώρα ὡς ἀπολογητὴ τῆς δουλειᾶς μου.

— 4 —

ΑΠΟ τήν ὀλιγόστιγμα κουδέντα ποῦ ἔκαμα μαζί
του, τήν τόσο εὐχάριστη, τόσο ἀποκαλυπτική,
ἀλλά και τόσο αἰσιόδοξη, αὐτὸ μᾶς ἐνθουσίασε πε-
ρισσότερο. "Οχι ἀπὸ φανατισμὸ γιά τήν γλώσσα
τοῦ λαοῦ. "Οχι ἀπὸ χαρὰ γιαι' ή 'Αλήθεια ἀπο-
κτὰ τόσο δυνατὰ και τόσο ἀξία πρωτοπαλλήκαρα,
γιά τὸν μεγάλο, γιά τὸν τίμιο και γιά τὸν ἐθνικό
ἀγῶνα τῆς. "Οχι ἀπὸ φιλολογικὴ ξηρασία.

"Ολ' αὐτὰ κατὰ μέρος. Τὸ βιβλίον ποῦ σχεδιά-
ζει νά βγάλῃ ὁ Δημάρχός μας θά εἶν' ἀνώτερο
ἀπὸ ὅλ' αὐτά. Γιατί θάχῃ γενικώτερο χαρακτῆρα.
Θάνε τὸ πρῶτο ἐπίσημο βιβλίον ποῦ θάπευθινεται